

CURTEA DE APEL
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr.

Ședința publică de la 7 Februarie 2012

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Judecător

Grefier

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra recursului formulat de reclamanta SC SRL împotriva sentinței civile nr. din pronunțate de Tribunalul - secția comercială și de contencios administrativ în dosarul nr. vând ca obiect „anulare act administrativ”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la pronunțare, se constată lipsa părților. Procedura legal îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față, au avut loc în ședința publică din data de 9 februarie 2012, când partea prezentă a pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi, ce face parte integrantă din prezenta decizie, iar instanța în baza art.146 Cod procedură civilă pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, potrivit art.260 alin.1 Cod procedură civilă a amânat pronunțarea la data de 16 februarie 2012, apoi având nevoie de mai mult timp pentru a delibera la data de 23 februarie 2012..

CURTEA,

Prin sentința civilă nr. din 3.10.2011, pronunțată de Tribunalul secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. s-a respins acțiunea formulată și completată de reclamanta SC, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut următoarele considerente:

În perioada 25.06 - 28.06.2010, reclamanta a fost subiectul unei inspecții fiscale parțiale urmare a decontului de TVA depus la Administrația Finanțelor Publice pentru perioada 01.07.08 - 28.02.2010.

Apreciindu-se de către organele de inspecție fiscală că reclamanta a înregistrat în evidența contabilă și a raportat prin decontul de TVA livrări intracomunitare de bunuri către o societate din evidențiate în facturile nr. 2008 în valoare de eur și nr. în valoare de eur, fără justificarea de TVA cu documentele prevăzute de art. 10 din O. 2222/2006, a fost emisă Decizia de impunere nr. prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei de lei cu titlu de TVA și majorări de întârziere de lei.

Împotriva actului fiscal menționat, reclamanta a formulat, cf. art. 205 și urm. din O.G. 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, contestație administrativă, soluționată în sensul respingerii prin Decizia nr.

În anii 2008 și 2010, reclamanta a înstrăinat, în baza convențiilor din datele de 01/09/08 și, respectiv, 20/01/10 o imprimantă și un computer, emitându-se facturile nr. în valoare de eur și nr. Cumpărătoarea acestor bunuri este în valoare de eur.

persoană juridică din Belgia. Având în vedere dispozițiile art. 128 al. 9 din Leg. 571/2003 privind Codul Fiscal, condițiile în care au avut loc tranzacțiile și faptul că societatea cumpărătoare este o societate

cu sediul într-un stat membru UE, este de necontestat că livrarea de bunuri care a intervenit între reclamantă și societatea din Belgia este o livrare intracomunitară.

Astfel, cf. art. 128 al. 9, „livrarea intracomunitară reprezintă o livrare de bunuri, în înțelesul al. 1, care sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în alt stat membru de către furnizor sau de persoana către care se efectuează livrarea ori de altă persoană în contul acestora”. Așadar, o condiție care rezultă din textul legal citat pentru ca o livrare să fie considerată intracomunitară, pe lângă condiția ca ambele societăți să aibă sediile într-un stat membru, este dovada transportului bunurilor, indiferent că acesta este făcut de vânzător, de beneficiar sau de o terță persoană.

Dispozițiile art. 143 din Leg. 571/2003 privind Codul Fiscal prevăd scutirea de la plata TVA pentru livrările intracomunitare, cu condiția ca persoana către care se livrează bunurile să comunice furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru, stabilind, totodată, prin al. 3 că, „prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilesc, acolo unde e cazul, documentele necesare pentru a justifica scutirea de taxă pentru operațiunile prev. la al. 1 și 2 și, după caz, condițiile care trebuie îndeplinite pentru aplicarea scutirii de taxă.”

Ordinul care reglementează chestiunea vizată de art. 143 al. 3 din Leg. 571/2003 privind Codul Fiscal este O. 2222/2006.

Și din cuprinsul Ordinului menționat rezultă necesitatea dovedirii efectuării transportului.

Or, în prezenta cauză, deși prin cele două convenții părțile au stabilit că revine beneficiarului obligația de transportare a bunurilor, nu s-a depus nici un înscris din care să rezulte că acest transport a fost în mod efectiv realizat pentru ca vânzarea să întrunească cerințele unei livrări intracomunitare și să beneficieze de scutirea de la plata TVA.

Concluzionând, instanța de fond a constatat că decizia de impunere a fost emisă în mod legal iar contestația a fost soluționată în mod corect de pârâtă.

Raportat considerentelor expuse, în temeiul dispozițiilor art. 18 din Legea contenciosului administrativ Nr. 554/2004, art. 218 din O.G. 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal reclamanta SC SRL solicitând admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în sensul admiterii cererii de chemare în judecată și anulării deciziei de impunere nr. și a deciziei nr. Cu cheltuieli de judecată.

În motivare, recurenta a arătat că instanța de fond nu a făcut o analiză pertinentă a dispozițiilor legale invocate de recurenta reclamantă și nici a temeiurilor legale care au stat la baza emiterii celor două decizii contestate.

Instanța de fond a avut în vedere dispozițiile art.128 alin.9 și art.143 din Legea nr.571/2003 și Ordinul nr.2222/2006 al MEF.

Recurenta a susținut că atât Tribunalul cât și organele de control fiscal au interpretat greșit dispozițiile OMEF nr.2222/2006 întrucât art.4 al acestui ordin se referă în mod expres la „prestări de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului”. Mai mult alin.4 lit.a) se referă la un document care este necesar doar „în aplicarea prevederilor alin.2 și 3”. Aceste dispoziții erau în vigoare atât la data primei vânzări de bunuri din anul 2008, cât și pentru cea de-a doua vânzare din anul 2010.

În ceea ce privește operațiunea de vânzare din cursul anului 2008 dispozițiile invocate de organele fiscale sunt eronate întrucât la acea dată nu se solicita ca document de transport CMR – ul și copia carnetului tip sau copia documentului de tranzit comunitar T.

Pentru operațiunea de vânzare din anul 2010 în măsura în care ar fi aplicabile dispozițiile alin.4 din Ordinul menționat ar fi necesar documentul de transport al bunurilor, respectiv CMR, dar doar pentru justificarea serviciilor prevăzute la alin.2 și 3 ale art.4 din OMEF nr.2222/2006.

Recurenta a precizat că în speță nu ne aflăm în situația prestării serviciilor de transport, reclamanta neavând calitatea de prestator sau de transportator.

Recurenta a menționat că din înscrisurile depuse la dosar rezultă că în vederea dovedirii unei livrări intracomunitare se acceptă documentul care atestă că bunurile au fost transportate și orice alte documente. În speță părțile au încheiat convenții privind obligația de transport a bunurilor.

Intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului.

Aceasta a susținut că instanța de fond a interpretat corect dispozițiile art.128 alin.9 din Legea nr.571/2003. O condiție pentru ca livrarea să fie considerată intracomunitară este dovada transporturilor bunului indiferent dacă aceasta este realizată de către vânzător, cumpărător sau o terță persoană.

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor art.304¹ Cod procedură civilă, instanța de control judiciar constată că recursul promovat împotriva sentinței civile nr. ... octombrie 2011 a Tribunalului ... este fondat.

Prin cererea de chemare în judecată recurentă reclamantă SC ... SRL a solicitat anularea deciziei de impunere nr. ... privind obligații fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală respectiv TVA în cuantum de ... lei și accesoriile aferente și a deciziei nr. ... prin care s-a soluționat contestația formulată împotriva deciziei de impunere, acte emise de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice

Prin decizia de impunere a cărei anulare s-a solicitat organele fiscale au stabilit în sarcina recurentei obligația de a achita TVA în sumă de ... lei și majorări de întârziere în sumă de ... lei motivat de faptul că aceasta nu a justificat scutirea de TVA cu documentele prevăzute de art.10 din OMEF nr.2222/2006.

Organele fiscale au calculat TVA aferentă celor două vânzări efectuate de reclamantă în anul 2008 și 2010.

Obiectul contractului de vânzare-cumpărare din ... 2008 vizează înstrăinarea unei imprimante, iar obiectul contractului de vânzare-cumpărare din 20.01.2010 îl constituie un computer DELL. Între vânzător și cumpărător s-au încheiat două convenții din care a rezultat că bunurile ce fac obiectul acestor contracte se transportă cu mijloacele de transport și pe socoteala cumpărătorului. Aceste convenții împreună cu facturile fiscale fac dovada deplină a livrării intracomunitare și a scutirii de TVA.

Potrivit art.4 din Ordinul nr.2222/2006 „Sunt scutite de taxă, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, prestările de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului, altele decât cele prevăzute la art. 141 din Codul fiscal, legate direct de exportul de bunuri.

Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport de bunuri legate direct de exportul de bunuri, se justifică de prestator în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal, și dacă aceasta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

- a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;
- b) contractul încheiat cu beneficiarul;
- c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;
- d) documente din care să rezulte că bunurile transportate au fost exportate.”

Potrivit art.10 alin.1 din același act normativ „Scutirea de taxă pentru livrările intracomunitare de bunuri prevăzute la art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cu excepțiile de la pct. 1 și 2 ale aceleiași litere a), se justifică pe baza următoarelor documente:

- a) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și în care să fie menționat codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit cumpărătorului în alt stat membru;
- b) documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru; și, după caz,
- c) orice alte documente, cum ar fi: contractul/comanda de vânzare/cumpărare, documentele de asigurare.”

Convențiile prezentate de recurenta reclamantă au calitatea de documente care să ateste că bunurile ce au făcut obiectul celor două contracte de vânzare-cumpărare au fost exportate. Transportul acestora s-a realizat de către cumpărător cu mijloacele de transport și pe socoteala sa, aspect pe deplin justificat date fiind particularitățile bunurilor ce au făcut obiectul contractelor de vânzare-cumpărare.

Pentru aceste considerente instanța va admite recursul declarat de recurenta SC

SRL împotriva sentinței civile nr. octombrie 2011 a Tribunalului
va modifica în tot sentința atacată în sensul că: va admite acțiunea formulată și
precizată de reclamanta SC SRL în contradictoriu cu pârâta Direcția
Generală a Finanțelor Publice și va dispune anularea deciziei nr. și a
deciziei de impunere nr. emise de pârâtă.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursul declarat de recurenta SC SRL împotriva sentinței
civile nr. octombrie 2011 pronunțate de Tribunalul – secția a II-a civilă, de
contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.

Modifică în tot sentința atacată în sensul că:

Admite acțiunea formulată și precizată de reclamanta SC SRL în
contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice
Dispune anularea deciziei nr. și a deciziei de impunere
nr. emise de pârâtă.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 23 februarie 2012.

Președinte,

Pt. Judecător,

Judecător,

Maria Ionel aflată în
concediu, semnează:
Președinte instanță,
Mirela Rădu

Grefier,

Red: 1
Dact: 2 ex.
Jud.fond: 2012
M.D. 23 februarie 2012